

Tiedepolitiikka-lehden podcast jakso 2: Tieteidenvälinen ja transtieteinen tutkimus ja tutkija

Mervi Friman (MF): *Tervetuloa kuuntelemaan toista Tiedepolitiikka-podcastia! Vieraana on Mikko Salmela. Innoittajana tähän podcast-jaksoon on Mikko Salmelan, Bianca Vienni Baptistan ja Kirsi Cheasin artikkeli ”Tieteidenväliset ja transtieteiset tutkijat: tieteen rikkaruohoja vai sen queerejä edelläkävijöitä” vuoden 2024 ensimmäisessä Tiedepolitiikka-lehdessä. Kiitos artikkelista, se antaa paljon ajattelemisen aihetta. Mikko, esittelisitkö aluksi itsesi ja tutkijakollegasi?*

Mikko Salmela (MS): Olen Mikko Salmela, ja toimin tällä hetkellä Associate Professorina Kööpenhaminan yliopistossa sekä käytännöllisen filosofian dosenttina ja osa-aikaisena tutkijana Helsingin yliopistossa. Minulla on kaksi näkökulmaa tieteidenvälisyyteen: yhtäältä olen tieteidenvälinen tutkija, eli olen tutkinut tunteita tieteidenvälisesti pyrkien integroimaan eri tieteenalojen teorioita, käsitteitä ja tuloksia omassa tutkimuksessani siitä lähtien kun aloitin tuon aihepiirin tutkimuksen vuosituuhannen vaihteessa. Viime vuosina olen ryhtynyt tekemään yhteistyötä yhteiskunta- ja käyttäytymistieteilijöiden kanssa populististen liikkeiden emotionaalisen dynamiikan tutkimuksessa, josta olen julkaissut useita yhteisartikkeleita, sekä teoreettisia että empiirisiä. Toisaalta olen myös tieteidenvälisyyden tutkija, sillä olin vuosina 2016-2021 Yhteiskuntatieteiden filosofian huippuyksikössä Helsingin yliopistossa toimineen akatemiahankkeen Yliopiston tieteidenvälistäminen – kohti kestävää tiedontuotantoa? johtaja vuosina. Tässä hankkeessa tutkittiin jännitteitä, jotka liittyvät kysyntälähtöisempään yliopistotutkimukseen, jolle on ominaista tieteidenvälisyys ja transtieteisyys. Yksi tässä hankkeessa esiin noussut tema oli tieteidenvälisen ja transtieteisen tutkimuksen ja julkaisemisen riskialttius erityisesti nuorille tutkijoille, joille ansioituminen omalla tieteenalalla on keskeistä vakinaistamispolullisten virkojen saamiselle. Tämän problematiikan tutkimusta olen jatkanut akatemiahankkeen päätymisen myös jälkeen Tiedepolitiikan artikkelimme kirjoittajien kanssa, johon olen tuonut myös tiedepoliittisen perspektiivin filosofian taustasta käsin.

Bianca Vienni-Baptista toimii Cultural Studies of Science and Technology tutkimusryhmän johtaja ja luennoitsijana ETH Zürichin ympäristötieteiden laitoksen Transdisciplinarity Labissa. Bianca on erikoistunut tieteen ja teknologian antropologiaan ja yhteistoiminnallisiin tiedontuotantoprosesseihin, joissa häntä kiinnostavat tieteidenvälisen ja transtieteisen tutkimuksen erityisolosuhteet, yliopistojen ja muiden instituutioiden rooli mukaan lukien. Hän johtaa useita Sveitsin kansallisen tiedesäätiön rahoittamia tutkimushankkeita tieteidenvälisestä ja transtieteisestä tutkimuksesta, ja hän oli mukana Horizon2020 hankkeessa Shape ID: Shaping interdisciplinary practices in Europe (2019-2021). Bianca on tieteidenvälistä ja transtieteistä tutkimus ja opetusta edistävän Latinalaisen Amerikan Nodo de Estudios sobre Interdisciplina y Transdisciplina -verkoston perustaja ja johtaja.

Kirsi Cheas on tutkijatohtori Vaasan yliopiston Markkinoinnin ja viestinnän yksikössä, ja hän on erikoistunut yhteistoiminnallisen tutkivan journalismin tutkimukseen globaalin Pohjoisen ja Etelän eli tarkemmin USA:n ja Meksikon raja-alueella, jossa häntä kiinnostaa toimittajien, ihmisoikeusaktivistien ja tutkijoiden yhteistyö keski-amerikkalaisiin turvapaikanhakijoihin kohdistuvia väärinkäytösten paljastamisessa. Uudessa Koneen Säätiön rahoittamassa hankkeessaan Kirsi tutkii sitä, kuinka globaalin Pohjoisen ja Etelän väliset valtasuhteet muokkaavat tunneilmastoja etä- ja lähiyhteistyössä toteutetussa tutkivassa journalismissa ja miten

nämä tunneilmastot vaikuttavat tutkivan journalismin laatuun. Kirsi on myös Suomen tieteidenvälisen seuran Finterdisin perustaja ja puheenjohtaja. Hän kertoo, että hän halusi perustaa FINTERDISin, jotta suomalaisilla tieteidenvälisillä ajattelijoilla - etenkin opiskelijoilla ja nuorilla tutkijoilla - olisi enemmän mahdollisuuksia saada vertaistukea, vaihtaa kokemuksia ja ideoita sekä verkostoitua maan- ja maailmanlaajuisesti. Kirsi on myös ollut yhdysvaltalaisen Association for Interdisciplinary Studies- järjestön hallituksen jäsen vuodesta 2019.

MF: *Minä olen Mervi Friman, Tiedepolitiikka-lehden päätoimittaja yhdessä Mira Huuskon ja Reetta Muhosen kanssa. Monitieteisyys, tieteidenvälisyys ja transtieteisyys ovat termejä, joihin tänä päivänä törmää usein. Mitä ne tarkoittavat, mitä eroa niillä on vai onko?*

MS: Monitieteisyyden, tieteidenvälisyyden ja transtieteisyyden termien täsmällisestä merkityksestä keskustellaan tutkijoiden kesken yhä, Suomessa mm. Harri Kettusen koordinoimassa Tieteen termipankin tieteidenvälisyystermin suomennoksia pohtivassa asiantuntijaryhmässä, jossa olen mukana ja jossa määrittelyn haasteet ovat tulleet ilmi. Myös rahoittajien käytännöt ovat erilaisia: Suomen Akatemia käyttää "monitieteisyyttä" kattoterminä kaikenlaisille monitieteisen, tieteidenvälisen ja transtieteisen tutkimuksen muodoille; kun taas Koneen Säätiö puhuu "monialaisesta" tutkimuksesta. Ei ole kuitenkaan yhdentekevää mitä termiä käytetään, koska esimerkiksi monitieteisyydellä on alan tutkimuskirjallisuudessa myös kohtuullisen vakiintunut kapeampi merkitys, jolloin sekaannuksen vaara on olemassa. Nämä merkitykset on esitetty esimerkiksi SHAPE-ID Horizon hankkeen julkaisemassa työkalupakissa.

Monitieteinen (multidisciplinary) tutkimus

- Sisältää tiedollisia resursseja (käsitteitä, teorioita, menetelmiä) useamman kuin yhden tieteenalan alueelta
- Kumulatiivista tai additiivista ennemmin kuin eri tieteenalojen resursseja integroivaa
- Voivat harjoittaa vain tutkimusryhmät, joiden jäsenet edustavat eri tieteenaloja
- Monitieteisessä tutkimuksessa tutkimusongelma pilkotaan tyypillisesti tieteenalakohtaisiin osahankkeisiin, jotka voidaan toteuttaa toisistaan riippumatta noudattamalla tieteenalan episteemisiä normeja ja käytäntöjä pyrkimättä niiden integraatioon eri tieteenalojen kesken

Tieteidenvälinen (interdisciplinary) tutkimus

- Sisältää tiedollisia resursseja useamman kuin yhden tieteenalan alueelta
- Pyrkii eri tieteenalojen resurssien ja näkökulmien integrointiin
- Voivat harjoittaa tutkimusryhmät tai yksilöt
- Tieteidenvälisyys pyrkii ratkaisemaan ongelmia ja vastaamaan kysymyksiin, joihin ei voida vastata tyydyttävästi yksittäisten tieteenalojen menetelmillä tai lähestymistavoilla. Tieteidenvälisyys johtaa joskus uusien tieteenalojen syntymiseen. Esimerkkejä tällaisista episteemisen integraation tuloksena syntyneistä tieteenaloista ovat kognitiotiede, kestävyystiede ja politiikan psykologia.

Transtieteinen (transdisciplinary) tutkimus

- Termi on oma ehdotukseni englanninkielisen termin transdisciplinary suomenokseksi, jossa "trans"-alku viittaa tieteiden alueen ylittävään merkitykseen; sillä tällainen tutkimus pyrkii ylittämään sekä tieteenalakohtaisen että tieteidenvälisen tiedon rajoja ja siksi tämä käsite on parempi kuin joskus käytetty "poikkitieteellisyys", jonka englanninkielinen vastine on kuitenkin enemmän interdisciplinary-käsitteen kanssa päällekkäinen cross-disciplinarity eikä transdisciplinarity
- Pyrkii akateemisten ja yhteiskunnallisten partnerien aktiiviseen tiedolliseen yhteisluomiseen, joka tähtää monimutkaisten yhteiskunnallisten ongelmien ratkaisemiseen
- Transtieteistä tutkimusta voivat harjoittaa sekä tutkimusryhmät että yksilöt
- Kestävyystiede ja ympäristötieteet ovat hyviä esimerkkejä myös transtieteisestä tutkimuksesta, sillä niissä pyritään vihreän siirtymän edistämistä vahvistavaa tietoa ja innovaatioita yhdessä käytännön toimijoiden kanssa.

MF: Miksi tieteidenvälisyys ja transtieteisyys ovat ajankohtaisia ja tärkeitä tutkimusgenrejä juuri nyt? Voisitko kertoa jonkin henkilökohtaisen kokemuksen.

MS: Tieteidenvälistä ja transtieteistä tutkimusta pidetään laajalti välttämättömänä monimutkaisten, "viheliäisiksi" luonnehdittujen ongelmien, kuten kestävään kehitykseen, globaaliin epätasa-arvoon tai poliittisiin ääriilikkeisiin liittyvien ongelmien ratkaisemiseksi. Sellaiset nykykeskustelun käsitteet kuten "yhteisluominen", "jälkinormaali tiede", "moodin 2 tiede" ja "tieteen kolmas tehtävä" viittaavat tieteenalojen ja tieteen rajoja rikkovaan tutkimukseen, jossa pyritään kompleksisen tutkimuksellisen lähestymistavan avulla tuottamaan yhteiskunnallisesti vaikuttavaa tietoa ja käytännön ratkaisumalleja yhdessä muiden yhteiskunnallisten toimijoiden kanssa. Tieteidenvälisen ja transtieteisen tutkimuksen edistämiseksi on luotu kansallisia ja kansainvälisiä rahoitusjärjestelmiä, institutionaalisia rakenteita ja koulutusohjelmia. Euroopan tasolla Horizon Europe-ohjelmasta rahoitettavat tutkimushankkeet edustavat tällaista tutkimusta; Suomessa tärkein vastaava rahoitusmuoto ovat Suomen Akatemian Strategisen Tutkimuksen Neuvoston rahoittamat tutkimushankkeet, joiden teemat vaihtelevat vuosittain, tänä vuonna teemat olivat Vesi hyvinvoinnin, turvan ja rauhan elementtinä sekä Demokratian tulevaisuus.

Olen keskeisessä roolissa mukana yhdessä tällaisessa hankkeessa, eli Horizon Europe-ohjelmasta rahoitetussa hankkeessa Politics of Grievance and Democratic Governance (PLEDGE). Kokosin tämän tieteidenvälisen ja transtieteisen hankkeen tutkimusryhmän ja koordinoin sen hakuprosessin Helsingin yliopiston valtiotieteellisestä tiedekunnasta. Hankkeessa on 15 kumppania - tutkijoita, poliittisia päättäjiä, kansalaisyhteiskunnan toimijoita ja kansalaisia - 11 Euroopan maasta; monet mukana olevista tutkijoista ovat aiempia yhteistyökumppaneitani yhteisjulkaisuista ja/tai rahoitushauista. PLEDGE tutkii koettujen epäkohtien politiikan (englanniksi grievance politics) emotionaalista dynamiikkaa. Tavoitteenamme on ymmärtää niitä emotionaalisia mekanismeja, joiden vaikutuksesta koettuihin epäkohtiin liittyvät turhautumisen, voimattomuuden, nöyryytyksen tai voimattoman suuttumuksen kokemukset kanavoituvat joko demokratiaa tukevaan vai sitä vastustavaan poliittiseen sitoutumiseen ja toimintaan. Hankkeeseen osallistuu tutkijoita, poliittisia päättäjiä, kansalaisyhteiskunnan toimijoita ja kansalaisia, joiden on tarkoitus luoda yhdessä hankkeessa tuotettavan tiedon pohjalta välineitä ja käytäntöjä, jotka edistävät emotionaalisesti responsiivista demokraattista hallintoa ja viestintää sekä demokratiaa tukevia kansalaisvaikuttamisen muotoja.

Hanke alkoi tämän vuoden helmikuussa, ja tieteidenvälinen yhteistyö sen puitteissa on sujunut toistaiseksi erittäin hyvin. Meillä on kahden viikon kuluttua Brysselissä hankkeen virallinen avauskokous, jossa esittelemme hankkeen erilaisille sidosryhmille – poliitikoille, toimittajille ja kansalaisyhteiskunnan toimijoille, jotka pyrimme sitouttamaan demokraattista hallintoa ja viestintää tukevien välineiden ja innovaatioiden yhteisluomisen prosessiin koko hankkeen ajaksi.

MF: Itseäni ja varmaan montaa muutakin lukijaa alkoi kiehtoa, vaikeuksista huolimatta, tieteidenvälisen tutkijan työ. Mitä tieteidenvälinen ja transtieteellinen tutkimus edellyttää tekijöiltään?

MS: Mira Kalalahti ja Reetta Muhonen ovat puhuneet tieteidenvälisestä pääomasta, jossa he erottavat kommunikatiivisia, metodologisia, teoreettisia, ja yhteistyöhön liittyviä taitoja. Tulkitseen tätä luokitusta niin että tieteidenvälinen tutkija kykenee kommunikoimaan toisten tieteenalojen edustajien kanssa, mikä puolestaan edellyttää riittävää ymmärrystä toisten tieteenalojen käsitteistä, teorioista ja tutkimusmenetelmistä – näiden mahdollisuuksista ja rajoitteista, joita tarvitaan mielekkäiden tutkimuskysymysten muotoiluun ja tutkimusmenetelmien valintaan yhdessä toisten tutkijoiden kanssa. Oma esimerkkini on PLEDGE-hankeemme, jossa juuri tällä hetkellä keskustelemme tieteidenvälisessä ryhmässä, miten ja missä määrin voimme tutkia yhtäältä itseen kohdistuvien kielteisten tunteiden tukahduttamista ja toisaalta niiden jakamista toisten kanssa kyselytutkimuksen avulla, ja miten kokeellisen asetelman avulla voidaan tutkia dynaamisia tunteiden muuttumiseen liittyviä prosesseja, joita kyselytutkimus ei tavoita. Transtieteellisen tutkimuksen tavoitteena oleva käytännön sovellusten ja innovaatioiden yhteisluominen edellyttää tutkijoiden keskinäisen yhteistyön lisäksi yhteistyötaitoja työskentelyyn sidosryhmien tai poliittisten päättäjien kanssa. Näiden taitojen kehittäminen vie myös aikaa ja vaivaa, koska niitä voi oppia vain harjaantumisen kautta.

Kalalahden ja Muhosen mukaan tieteidenvälisyyden houkutus on siihen sisältyvässä lupauksessa kaikkein arvostetuimpiin asemiin ja rahoitukseen tiedemaailmassa. Toisaalta tieteidenvälisen ja transtieteisen pääoman saavuttamisessa on riskinä tieteenalakohtaisen kentän ja 'perinteisten' akateemisten urapolkujen ulkopuolelle jääminen, jolloin tutkijanurasta saattaa tulla tutkimuskohtaisten projektien sarja. Vaikka tieteidenvälisten ja transtieteisten tutkijoiden kyky yhteistyöhön avaa joitain uusia rahoitusinstrumentteja ja työmahdollisuuksia, niin tällaisen uran hintana on sen epäjatkuvuuden ja epävarmuuden sietäminen. Käytännössä tieteidenvälisyyden lupaus kaikkein arvostetuimmista asemista näyttää ainakin humanistis-yhteiskuntatieteellisillä aloilla, joita edustan, toteutuvan vain niiden kohdalla, jotka ovat ensin saavuttaneet vakituisen aseman tieteenalakohtaisina asiantuntijoina ja sen jälkeen laajentaneet toimintaansa tieteenalakohtaiseen tai transtieteiseen tutkimukseen. Jos tieteidenväliseksi tai transtieteiseksi tutkijaksi ryhtyy näillä aloilla ennen vakituisen position saamista, jää perinteisten urapolkujen ulkopuolelle.

MF: Millaisia terveisiä haluat lähettää korkeakouluihin ja tutkimusrahoittajille, jotta meillä kasvaisi osaavia tieteidenvälisen ja transtieteisen tutkimuksen osaajia?

Vaikka tieteidenvälisen ja transtieteisen tutkimuksen edistämiseksi on luotu sekä kansallisia että kansainvälisiä rahoitusjärjestelmiä, niin näiden ohjelmien taustaoletus on se, että tieteidenvälisiin ja transtieteisiin hankkeisiin osallistuvat tutkijat ovat tieteenalakohtaisia asiantuntijoita. Tämä johtuu siitä, että hakukelpoisia hankkeiden tai osahankkeiden johtajia ovat pääsääntöisesti vain

vakituisissa tehtävissä olevat tutkijat. Nämä ovat puolestaan tieteenalakohtaisia asiantuntijoita, koska valtaosa vakituisista tehtävistä on opetustehtäviä, joihin valitaan tieteenalakohtaisin ansioin. On myös tutkimuksellista näyttöä siitä, että arviointipaneelit rankaisevat ansioituneita tieteidenvälisiä tutkijoita vakinaisten akateemisten tehtävien hauissa, koska heitä pidetään uhkana tieteenalan identiteetille ja sen episteemiselle alueelle. Fini ja muut (2022) havaitsivat, että tämä vaikutus oli voimakkaampi pienillä ja omaleimaisilla tieteenaloilla, kuten tyypillisillä humanistisilla tieteenaloilla. Sama ongelma koskee monien tutkimusrahoittajien arviointipaneelleja, jotka ovat usein tieteenalakohtaisia, ja jos ne ovat monitieteisiä, paneelien jäsenet kunnioittavat yleensä kunkin tieteenalan autonomiaa, mikä johtaa tieteidenvälisten hankkeiden ja hakijoiden rankaisemiseen, kuten esim. Michelle Lamont on osoittanut kirjassaan *How Professors Think* (2009). Tämä ongelma koskee jopa tieteidenvälistä – tai omien sanojensa mukaan ”monialaista” tutkimusta rahoittavaa Koneen Säätiötä. Haimme tällä tutkimusryhmällä (Salmela, Vienni-Baptista, Cheas ja pari muuta tutkijaa) Koneelta kolmena vuonna peräkkäin rahoitusta Tiedepolitiikan artikkelimme aihetta – tieteidenvälisten ja transtieteisten tutkijoiden tunnustuksen ongelmaa – käsittelevälle tutkimushankkeelle, ilman tulosta. Viime vuoden kielteisen päätöksen jälkeen totesimme, että emme hae enää Koneelta, jonka arviointimenetelmä on tieteenalakohtainen, vaan julkaisemme tutkimussuunnitelmamme tieteellisenä artikkelina.

Miten tieteidenvälisten ja transtieteisten tutkijoiden asemaa tiedeyhteisössä voisi sitten parantaa? Yhtäläisten mahdollisuuksien eli mahdollisuuksien tasa-arvon politiikka on liberaalien demokratioiden suosima korjaavan oikeudenmukaisuuden strategia, jota on sovellettu sorrettujen ja alistettujen vähemmistöjen, kuten naisten, värillisten, seksuaalisten vähemmistöjen sekä alkuperäiskansojen aseman parantamiseen liberaaleissa yhteiskunnissa. Valitettavasti tämä strategia ei auta tieteidenvälisesti ja transtieteisesti suuntautuneita tutkijoita, koska se on konservatiivinen eikä kyseenalaista niitä käytäntöjä ja käytäntöjen sisäisiä sääntöjä, joiden puitteissa yksilöt kilpailevat ansioista. Akateemisessa maailmassa vallitsevat käytännöt ovat tieteenalakohtaisia, ja tieteidenvälisten tutkijoiden on mahdotonta menestyä näiden käytäntöjen puitteissa käytävissä kilpailuissa, jos heitä pidetään sopeutumattomina tai poikkeavina toimijoina, jotka yrittävät muuttaa tai taivuttaa vakiintuneita ansioitumisen kriteerejä.

Esitämme artikkelissamme, että tiedeyhteisön tunnustus tieteidenvälisille ja transtieteisille tutkijoille voidaan perustella politiikan filosofiasta peräisin olevaan yleisen kunnioituksen periaatteeseen kuuluvalla ajatuksella yksilöiden vakavasti otettavuudesta niiden yhteisöjen sääntöjen ja normien ”kanssaluojina”, joihin he kuuluvat (esim. Ikäheimo, 2022). Tiedeyhteisö voidaan ymmärtää tällaisena normatiivisesti säädeltynä yhteisönä, jonka jäseniä tulee kohdella sen yhteisten pelisääntöjen kanssaluojina. Tieteidenvälisiin ja transtieteisiin tutkijoihin sovellettuna tämä tarkoittaa esimerkiksi, että heitä tulee kuulla, kun päätetään akateemisista virkarakenteista, tutkimuksen arvioinnin kriteereistä sekä rahoitusmalleista.

Jos vakituiset akateemisen virat menevät pääasiassa tieteenalojen perinteisillä ydinalueilla työskenteleville tutkijoille, niin tämä tilanne pitäisi kompensoida tieteidenvälisille ja transtieteisille tutkijoille muulla tavoin, kuten yliopistojen ulkopuolisen tutkimusrahoituksen puitteissa. Tieteidenvälisten ja transtieteisten tutkijoiden yhtäläisiä mahdollisuuksia hakea tutkimushankkeita pitäisi parantaa, sillä nykyään vain vakituisissa opetusviroissa olevat voivat pääsääntöisesti hakea tutkimushankkeita. Jos hankkeen johtaja voisi useammassa rahoitusmuodoissa hakea pitempiaikaista rahoitusta itselleen, järjestelmä ei suosisi niin yksipuolisesti opetusviroissa olevia tutkijoita, vaan se tunnistaisi myös muunlaisen tutkimuksellisen pätevyyden, kuten tieteidenväliset

tieteelliset julkaisut. Myös tutkimushankkeiden arviointiprosessia pitäisi uudistaa niin, etteivät pienet omaleimaiset tieteenalat esimerkiksi yhteiskunta- ja humanististen tieteiden aloilla pääsisi suosimaan tieteenalan perinteisille ydinalueille kuuluvia hankkeita tieteidenvälisten ja transtieteisten hankkeiden kustannuksella. Tällaiset toimenpiteet edellyttävät rahoittajien aktiivisuutta hakuehtojen muotoilussa sekä hakemusten arviointiprosessien kehittämisessä, samalla kun pyritään tiedeyhteisön virkarakenteen pitkäjänteiseen uudistamiseen tieteidenvälisten ja transtieteisten tutkijoiden pätevyudet paremmin tunnistavaan suuntaan.

MF: Mikä sinua henkilökohtaisesti motivoi tekemään tieteidenvälistä tutkimusta sen haasteista huolimatta? Ja jopa tutkimaan tieteidenvälisyyttä.

Tieteidenvälinen tutkimus on kiinnostavaa ja haastavaa, ja se tarjoaa mahdollisuuden tehdä tutkimusta, jolla on laajempaa yhteiskunnallista merkitystä. Ilmiöt ovat monimutkaisia ja niihin on olemassa useiden tieteenalojen näkökulmia, joiden yhdistäminen on tieteidenvälisen tutkimuksen tavoite, niin henkilökohtaisessa kuin ryhmässä tehtävässä tutkimuksessa. Onnistuessaan tieteidenvälinen tutkimus pystyy tuottamaan ymmärrystä, joka on enemmän kuin tieteenalakohtaisten näkökulmien summa. Vuorovaikutus eri tieteenalojen tutkijoiden kanssa on antoisaa ja rikastuttavaa, ja se mahdollistaa sellaisten kysymysten tutkimisen, joita tieteenalakohtainen tutkija ei pystyisi tutkimaan yksin.

Tieteidenvälisyyden tutkimuksessa minua motivoi eniten tieteidenvälisten ja transtieteisten tutkijoiden aseman kohentaminen nykyisessä tiedeyhteisössä, siihen liittyvien haasteiden tunnistaminen sekä keinot näiden haasteiden voittamiseen. Tällainen tutkimus yhdistää tieteellisen tutkimuksen ja tiedepoliittisen aktivismin.

MF: Kiitos Mikko tästä mielenkiintoisesta keskustelutuokiosta ja hyvää jatkoa tärkeille hankkeillesi. Muistutan tässä samalla, että lokakuun 9.-10.10. Edistyksen päivien aiheena on "Pienin yhteinen tekijä. Tieteen dialogisuus." eli saman asian äärellä olemme. Mikko ei valitettavasti pääse paikalle, mutta monia muita asiantuntijoita on mahdollista kuulla. Katso lisää www.tiedeliitto.fi.